

AJUDANT A VIURE

Una Església «centrífuga»

Gràcies a la força de l'Esperit, la Comunitat de Jesús es va atrevir a traspasar els murs del Cenacle i es dedicà a viure per als altres posant en pràctica el manament de Jesús: «Aneu i anuncieu a tots... Vosaltres sereu els meus testimonis a Jerusalem, a Samaria i fins als límits més llunyans de la terra.»

Baptisme de l'Esperit Sant,
El Greco

Celebrant en aquesta nova Pentecosta el naixement de l'Església, demanem a l'Esperit Sant que ens ompli dels seus dons i ens faci créixer en dinamisme i en capacitat de promoure accions evangelitzadores donant prioritat a una Pastoral centrífuga. És el contrari de girar sobre nosaltres mateixos, fixats preferentment en qüestions intraclesials, atrapats en tasques i apostolats més aviat de manteniment i/o amb poques ganes de «sortir de Jerusalem». L'enviament que ens fa Jesús és a actuar amb més confiança en l'Esperit que no ens deixa d'empènyer mar endins.

Ens pot ajudar aprofundir en l'estudi i en l'aplicació del que ens deia el Concili Vaticà II (LG 32): «...tot i que hi ha alguns que, per voluntat de Crist, han estat constituïts doctors, dispensadors dels misteris i pastors per als altres, hi ha una autèntica igualtat entre tots en quant a la dignitat i a l'acció comú a tots els fidels en ordre a l'edificació del Cos de Crist». He insistit en això en la Carta Pastoral «Entre tots i per al bé de tothom» que ens està acompanyant tot aquest curs.

En coherència amb aquestes orientacions hem de fer el possible perquè els cristians laics vagin passant de ser preferentment destinataris de l'evangelització, a ser batejats subjectes plenament actius de la missió evangelitzadora. Si volem viure l'esperit de la Pentecosta hem de sentir la necessitat de promoure una Església més «sinodal» en la que els laics vagin essent més protagonistes corresponsables i no tan sols simples col·laboradors del clergat. Això ens demana créixer en una mentalitat i una praxis que ens ajudi a practicar la comunió i la complementarietat de carismes, i la capacitat d'acollir i valorar les diferències. És en aquest marc on hem de situar el problema de la funció eclesial dels laics que no tan sols pertanyen a l'Església sinó que són Església (cfr Christífideles Laici 9 y 15).

Vull agrair, una vegada més, la participació responsable i constructiva dels més de cent grups que han dedicat temps i esforç en el procés d'anàlisi i discerniment de la nostra situació actual a l'Església de Lleida i ens han ofert les seves reflexions i suggeriments.

El proper dissabte, si Déu ho vol, tindrem ocasió de compartir-ho en L'ASSEMBLEA que celebrarem i a la qual tots estem convidats. Serà una bona manera de viure una experiència de fraternitat i de participar més orgànicament en la vida de l'Església diocesana i en la seva ministerialitat.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe.

† **Joan Piris**
Bisbe de Lleida

Noces d'or presbiterals

El dissabte dia 8 de maig, els preveres del bisbat de Lleida, amb el bisbe Joan, s'aplegaren a l'oratori de La Mariana. Celebraven les noces d'or de cinc companys, els mossens Amadeu Carrera, Antonio Castel, Josep Cucurull, Ramon Galceràn i Jordi Piñol, així com les noces de plata de Joan Valls, salesià. En l'Eucaristia es va expressar l'agraïment al Senyor per tots aquests anys de servei a l'Església i de realització personal de cadascun dels mossens. Enhorabona a tots ells!

TESTIMONI

Esfereïdora realitat a Hondures

El pare Ismael Moreno, jesuïta i director de Radio Progreso (a Hondures), és a l'Estat Espanyol convidat pel Comitè Òscar Romero. Entre les seves nombroses estades a diferents localitats hem tingut la sort de tenir-lo un parell de dies a Lleida.

P. Ismael Moreno

Hem pogut conversar tranquil·lament amb ell. També ha fet una xerrada al local de la Coordinadora d'Ongs de Lleida i ha estat rebut pel bisbe Joan Piris.

Radio Progreso es va oposar al cop d'estat del juny de 2009, per la qual cosa ha rebut tot tipus de coaccions i amenaces. S'ha mantingut, però, ferm en la difusió de la veritat i en la denúncia de les injustícies i les violacions dels drets humans. El mateix Padre Melo (com se'l coneix popularment) s'ha implicat personalment en l'ajut a víctimes, per la qual cosa està sent amenaçat de mort de manera reiterada i creïble. Ens va mostrar uns missatges al seu mòbil realment esfereïdors. Ell, però, segueix endavant amb aquella serenitat que només dóna la defensa dels valors del Regne de Déu.

A la xerrada ha exposat bàsicament els motius del cop d'estat a Hondures i la situació actual. Es constata que el cop d'estat no era necessari des de cap punt de vista, ja que el president Zelaya havia perdut el suport de la major part dels diputats, dels estaments judicials i de l'exèrcit, i no hauria durat gaire com a president. També és clar que darrera el cop no hi havia solament els propis colpistes, ja que ells sols no haurien pogut resistir gaires dies l'aïllament internacional i la resposta interna. Pel seu coneixement de la rea-

litat hondurenya i per les seves converses amb mandataris nord-americans, afirma que el cop d'estat ha sigut un «experiment» destinat a tenir continuïtat a altres països d'Amèrica Llatina en el futur. S'ha començat per Hondures perquè és un

país petit, sense gaire pes polític, i les circumstàncies hi van ajudar. Els vertaders instigadors són el govern nord-americà (que no segueix a la pràctica els dictats d'Obama) i els poders econòmics, tant les oligarquies del país com les multinacionals, que tenen por de perdre els seus privilegis si Amèrica Llatina es segueix democratitzant. Els interessos governs com el de Colòmbia, submisos i fortament militaritzats, no fos cas...

El nou govern va guanyar les eleccions de manera bruta, i segueix tolerant les amenaces i violacions dels drets humans dels qui denuncien la situació. La majoria de nacions, també Estats Units i la Unió Europea, l'han reconegut sense massa condicions. Això ha donat al govern honduren un xec en blanc per seguir amb aquestes pràctiques repressives. La corrupció està institucionalitzada i la tutela judicial efectiva no existeix.

El que més ens ha impressionat és la senzillesa i la profunda humanitat del Padre Melo, la seva energia en la denúncia de les mentires contra el poble i les injustícies estructurals. La seva valentia i coherència en el seguiment del Crist, que el fa un exemple a seguir en la defensa dels perseguïts i dels més vulnerables. Evangeli en estat pur!

R.S.S. Comitè Òscar Romero de Lleida

► Dissabte, 29 de maig: De les 9.30 a les 13 h, a la Mariana, Assemblea Diocesana 2010 per a compartir el recorregut de l'Església de Lleida i donar-nos noves prioritats. «Entre tots i per al bé de tothom». Amb el bisbe Joan, que ens hi convida a tots. Pentecosta, temps de l'Esperit.

DIUMENGE DE PENTECOSTA

(Avui la segona lectura i l'evangeli també poden ser: Romans 8,8-17 i Joan 14,15-16.23b-26)

▶ Lectura dels Fets dels apòstols (Ac 2,1-11)

Durant la celebració de la diada de la Pentecosta, es trobaven tots junts en un mateix lloc, quan, de sobte, se sentí venir del cel un so com si es girés una ventada violenta, i omplí tota la casa on es trobaven asseguts.

Llavors se'ls aparegueren com unes llengües de foc, que es distribuïren i es posaren sobre cadascun d'ells. Tots quedaren plens de l'Esperit Sant i començaren a expressar-se en diversos llenguatges, tal com l'Esperit els concedia de parlar.

Residien a Jerusalem jueus piadosos provinents de totes les nacionalitats que hi ha sota el cel. Quan se sentí aquell so, la gent hi anà i quedaren desconcertats, perquè cadascú els sentia parlar en la seva pròpia llengua. Estranyats i fora de si deien: «No són galileus, tots aquests que parlen? Doncs, com és que cadascun de nosaltres els sentim en la nostra llengua materna? Entre nosaltres hi ha parts, medes i elamites, hi ha residents a Mesopotàmia, al país dels jueus i a Capadòcia, al Pont i a l'Àsia, a Frígia i a Pamfília, a Egipte i a les regions de Líbia, tocant a Cirena, hi ha forasters de Roma, hi ha jueus i prosèlits, hi ha cretencs i àrabs, però tots nosaltres els sentim proclamar les grans deses de Déu en les nostres pròpies llengües.»

▶ Salm responsorial (103)

R. *Quan envieu el vostre alè, Senyor, renoveu la vida sobre la terra.*

Beneeix el Senyor, ànima meva. / Senyor, Déu meu, que en sou de gran. / Que en són de variades, Senyor, les vostres obres / la terra és plena de les vostres criatures. R.

Si els retireu l'alè, expiren / i tornen a la pols d'on van sortir. / Quan envieu el vostre alè, reneix la creació, / i renoveu la vida sobre la terra. R.

Glòria al Senyor per sempre. / Que s'alegri el Senyor contemplant el que ha fet, / que li sigui agradable aquest poema, / són per al Senyor aquests cants de goig. R.

La vinguda de l'Esperit Sant, icona oriental

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 12,3b-7.12-13)

Germans, ningú no pot confessar que Jesús és el Senyor si no és per un do de l'Esperit Sant. Els dons que rebem són diversos, però l'Esperit que els distribueix és un de sol. Són diversos els serveis, però és un de sol el Senyor a qui servim. Són diversos els miracles, però tots són obra d'un sol Déu, que els fa valent-se de cadascun de nosaltres. Les manifestacions de l'Esperit distribuïdes a cadascú són en bé de tots. Perquè el Crist és com el cos humà: és un, encara que tingui molts membres, ja que tots els membres, encara que siguin molts, formen un sol cos. Tots nosaltres, jueus o grecs, esclaus o lliures, hem estat batejats en un sol Esperit per formar un sol cos, i a tots ens ha estat donat com a beguda el mateix Esperit.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 20,19-23)

Al vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres». Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres». Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdoneu, quedaran sense perdó».

(Hoy la segunda lectura y el evangelio también pueden ser: Romanos 8,8-17 y Juan 14,15-16.23b-26)

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 2,1-11)

Al llegar el día de Pentecostés, estaban todos reunidos en el mismo lugar. De repente, un ruido del cielo, como de un viento recio, resonó en toda la casa donde se encontraban. Vieron aparecer unas lenguas, como llamaradas, que se repartían, posándose encima de cada uno. Se llenaron todos de Espíritu Santo y empezaron a hablar en lenguas extranjeras, cada uno en la lengua que el Espíritu le sugería.

Se encontraban entonces en Jerusalén judíos devotos de todas las naciones de la tierra. Al oír el ruido, acudieron en masa y quedaron desconcertados, porque cada uno los oía hablar en su propio idioma. Enormemente sorprendidos, preguntaban: «¿No son galileos todos esos que están hablando? Entonces, ¿cómo es que cada uno los oímos hablar en nuestra lengua nativa? Entre nosotros hay partos, medos y elamitas, otros vivimos en Mesopotamia, Judea, Capadocia, en el Ponto y en Asia, en Frigia o en Panfilia, en Egipto o en la zona de Libia que limita con Cirene; algunos somos forasteros de Roma, otros judíos o prosélitos; también hay cretenses y árabes; y cada uno los oímos hablar de las maravillas de Dios en nuestra propia lengua.»

▶ Salmo responsorial (103)

R. *Envía tu Espíritu, Señor, y repuebla la faz de la tierra.*

Bendice, alma mía, al Señor: / ¡Dios mío, qué grande eres! / Cuántas son tus obras, Señor; / la tierra está llena de tus criaturas. R.

Les retiras el aliento, y expiran, / y vuelven a ser polvo; / envías tu aliento, y los creas, / y repueblas la faz de la tierra. R.

Gloria a Dios para siempre, / goce el Señor con sus obras. / Que le sea agradable mi poema, / y yo me alegraré con el Señor. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los corintios (1Co 12,3b-7.12-13)

Hermanos: Nadie puede decir: «Jesús es Señor», si no es bajo la acción del Espíritu Santo. Hay diversidad de dones, pero un mismo Espíritu; hay diversidad de ministerios, pero un mismo Señor; y hay diversidad de funciones, pero un mismo Dios que obra todo en todos. En cada uno se manifiesta el Espíritu para el bien común. Porque, lo mismo que el cuerpo es uno y tiene muchos miembros, y todos los miembros del cuerpo, a pesar de ser muchos, son un solo cuerpo, así es también Cristo.

Todos nosotros, judíos y griegos, esclavos y libres, hemos sido bautizados en un mismo Espíritu, para formar un solo cuerpo. Y todos hemos bebido de un solo Espíritu.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 20,19-23)

Al anochecer de aquel día, el día primero de la semana, estaban los discípulos en una casa, con las puertas cerradas por miedo a los judíos. Y en esto entró Jesús, se puso en medio y les dijo: «Paz a vosotros.» Y, diciendo esto, les enseñó las manos y el costado. Y los discípulos se llenaron de alegría al ver al Señor. Jesús repitió: «Paz a vosotros. Como el Padre me ha enviado, así también os envío yo.» Y, dicho esto, exhaló su aliento sobre ellos y les dijo: «Recibid el Espíritu Santo; a quienes les perdonéis los pecados, les quedan perdonados; a quienes se los retengáis, les quedan retenidos.»

COMENTARI

Rebeu l'Esperit Sant

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 4a setm.): 1Pe 1,3-9 / Sl 110 / Mc 10,17-27 ■ **dimarts**: 1Pe 1,10-16 / Sl 97 / Mc 10,28-31 □ **dimecres**: 1Pe 1,18-25 / Sl 147 / Mc 10,32-45 □ **dijous**: Is 52,13-53,12 (o bé: He 10,12-23) / Sl 39 / Lc 22,14-20 ■ **divendres**: 1Pe 4,7-13 / Sl 95 / Mc 11,11-26 ■ **dissabte**: Jt 17,20b-25 / Sl 62 / Mc 11,27-33 □ **diumenge** vinent, la Santíssima Trinitat (lit. hores: 1a setm.): Pr 8,22-31 / Sl 8 / Rm 5,1-5 / Jn 16,12-15.

La litúrgia de la festa de Pentecosta, cinquanta dies després de la Pasqua, és una reflexió teològica sobre l'Esperit Sant. Fidel a la promesa que havia fet tres dies abans en el discurs/testament de l'últim sopar, Jesús comunica l'Esperit Sant als seus deixebles. Amb un gest simbòlic «va alenar damunt d'ells», evoca la creació de l'ésser humà tal com la descriu el llibre del Gènesi «li va infondre l'alè de vida, i l'home es convertí en un ésser viu». El cristià representa la humanitat nova que respira l'alè de Jesús, un alè dinàmic i renovador que l'impulsa cap a la missió.

En veure el Senyor ressuscitat enmig d'ells i escoltar la seva veu, la por

dels deixebles es transformà en una joia profunda. Havien tancat i barrat les portes de casa per fer front al perill que sentien imminent, s'havien reunit per sentir-se més forts i més emparats, per evitar l'angoixa que els estrenyia el cor i els obnubilava la ment. De cop i volta, quan menys s'ho esperaven, la veu del Mestre, la visió de les seves mans i del seu costat els va examplar el cor, els va alliberar de totes les pors. Aleshores, van rebre el do de l'Esperit Sant que els conferia el poder de perdonar els pecats.

Pentecosta celebra el sentit profund de l'Església animada per la força de l'Esperit. Pentecosta celebra el

sentit profund de la creació, harmònica i fecunda, gràcies a l'acció de l'Esperit. Pentecosta celebra la redempció de la humanitat, l'universalisme de la salvació, el foc de l'amor que l'Esperit encén en el cor dels creients, la simfonia dels carismes que conviuen, treballen i es multipliquen en l'Església.

Que l'Esperit Sant ens doni la força, la creativitat, l'impuls que ens cal per continuar la nostra missió d'anunciadors del Crist i del seu Evangeli. No tanquem les portes del nostre cor. Al contrari, obrim-les de bat a bat!

FE CRISTIANA I SOCIETAT ACTUAL

La visibilitat eclesial. *Ecclesia semper renovanda*

La solemnitat de Pentecosta, que marca l'inici visible de l'Església de Crist, és una ocasió. Hi ha coses que podrien suposar un avanç de l'Església visible en la direcció del Regne de Déu, segons el criteri «l'Església sempre s'ha de renovar: *Ecclesia semper renovanda*». Són coses possibles que es podrien començar a fer. En faré una llista breu i senzilla.

És una actitud que podria respondre al criteri següent: si una cosa et sembla criticable en l'Església, en comptes de recobrir-la amb una *paraula* crítica, compensa-la amb una *obra* que doni gruix a la justícia i a la caritat eclesial: així faràs quelcom apreciat tant pels crítics, com pels que no ho són. És millor apuntar-se a aquests camins que ja es poden recórrer que no pas tenir unes reivindicacions *in pectore*, el no-compliment de les quals causa frustració i allunyament progressiu del món religiós en els subjectes que les alimenten. I ara la llista breu:

- Dedicació preferent dels preveres i dels laics per fer de cada comunitat un àmbit de lloança a Déu, on la preparació de l'homilia dominical sigui una tasca preferent durant la setmana.
- Dedicació preferent de preveres, diaques, religiosos/es i laics per fer de cada comunitat un centre expansiu d'ajuda als pobres i malalts del l'entorn i dels llocs més necessitats d'aliments, aigua potable, escoles, sanitat i habitatge digne (opció preferencial pels pobres).
- Avui cal afegir que són pobres indefensos els concebuts encara no nascuts. Cal promoure aquells àmbits i obres acollidores que afavoreixin la disminució dels avortaments, perquè hom ha d'ajudar realment les dones a evitar-los. Altres punts queden per al següent escrit.

Josep M. Rovira Belloso

(*La fe cristiana en la societat actual*, Edicions 62)

DÉU NO TÉ POR

Ecumenisme i diàleg interreligiós

Des del Concili Vaticà II, l'Església catòlica manté un notable esforç de trobada amb els altres mons cristians mitjançant l'ecumenisme, que ha portat a notables resultats, i envers les grans religions mundials (es tracta d'aquell treball bigarrat que definim com a diàleg interreligiós).

Ecumenisme i diàleg interreligiós marquen una represa de la universalitat de l'Església de Roma, la qual considera que no tots els mons han de ser o poden ser incorporats en el seu sí, sinó que ella ha de tenir un contacte fecund i una col·laboració amb ells.

La dimensió de la universalitat continua vivint en les Esglésies cristianes, sobretot per mitjà del dinamisme missioner. Quan una Església perd la dimensió missionera *ad gentes*, fàcilment s'identifica amb el propi horitzó nacional i minva en consciència d'universalitat.

Però no sols l'activitat d'evangelització expressa la universalitat de l'existència cristiana. Hi ha una altra dimensió que cal evocar en termes simples i fonamentals: la de l'amor que ressona com a manament nou en els Evangelis i com a «camí millor» (1Co 12,31) en l'ensenyament de l'apòstol Pau.

A l'Evangelí de Lluc la paràbola del bon samarità mostra com un estranger —més encara, un heretge— va ésser gran en l'amor perquè s'aturà al costat de l'home assaltat pels bandolers en el camí de Jericó a Jerusalem. És el camí del manament de l'amor, vàlid per a tots els temps.

És significatiu que, el 1965, Pau VI va reprendre aquesta paràbola en el seu discurs conclusiu del Concili Vaticà II, aquell esdeveniment que va marcar profundament no només l'Església catòlica, sinó també les seves relacions amb els altres cristians, amb el món de les religions i amb la mateixa història humana.

Andrea Riccardi

(*Déu no té por*, Publicacions de l'Abadia de Montserrat)

SANTORAL

23. ✠ Diumenge de Pentecosta. Sant Desideri, bisbe; sant Joan Bta. de Rossi, prev., fund.

24. Dilluns. Maria Auxiliadora i altres advocacions: Providència, Strada...; sant Vicenç de Lerins, prev., escriptor eclesiàstic; sant Genadi, bisbe, santes Susanna i Afra, mrs., beat Joan Prado, prev. i mr.

25. Dimarts. Sant Beda el Venerable (673-735), prev. i doctor de l'Església; sant Gregori VII, papa (1073-1085), abans monjo Hildebrand; santa Maria-Magdalena de Pazzi (Florència 1566-1607), vg. carmelitana; sant Urbà I, papa (222-230) i mr.; santa Magdalena-Sofia Barat, fund. rel. del Sagrat Cor, a París (SCJM, 1800); santa Vicenta-Maria López Vicuña, vg., fund. rel. Maria Immaculada.

26. Dimecres. Sant Felip Neri (Florència 1515-Roma 1595), prev., fund. Congregació de l'Oratori (CO, 1551); sant Zacaries, bisbe; sant Quadrat, mr., deixeble dels apòstols; sant Eleuteri, papa (grec, 175-189) i mr.

27. Dijous. Sant Agustí de Canterbury (s. vi-vii), bisbe, abans monjo a Roma; sant Juli, mr.; sant Berenguer, monjo; beat Josep Tous (Igualada 1811-Barcelona 1871), prev. i fund.

28. Divendres. Sant Germà, bisbe de París; sant Emili, mr.; santa Maria-Anna de Jesús Paredes, vg., de l'Equador.

29. Dissabte. Sant Just (segle vi), bisbe d'Urgell; sant Pere Sans, bisbe de Foquien i màrtir a la Xina (1747), nat a Ascó (Ribera d'Ebre), dominic; beat Feliu de Nicòsia, religiós caputxí; beat Ramon Escrivà i companys màrtirs.

PADRES E HIJOS

Contemos también con los parientes y los amigos

Quisiera advertir a los padres en situación de separación que actúen con mucha cautela a la hora de decidir cortar las relaciones de sus hijos con la familia de su ex: abuelos, tíos, primos...

Estas traumáticas *amputaciones genealógicas* privan a los niños de la familia extensa que les pertenece y luego, a la larga, cuando los hijos crecen, se lo pueden echar en cara.

No me cansaré de repetir que el niño tiene necesidad de que adultos de sexo diferente se ocupen de él, especialmente a partir de los 2 ó 3 años. Quiero que quede claro que después de toda separación es muy deseable que los hijos tengan contacto con adultos de cada sexo. De la familia de origen de cada uno de los esposos han de surgir las figuras adultas que desempeñen una función *vicariante*, como padres o madres *suplentes*. Es decir, la de suplir al progenitor que ha desaparecido de la estructura familiar. Así, a falta de nuevo consorte, muy a menudo son los abuelos los que asumen estos papeles de padres sustitutos.

Al abuelo varón le toca representar el aspecto de masculinidad que necesita el niño varón, cuando la custodia la tiene la madre y no se sabe nada del padre, mientras que la abuela representa la femineidad, cuando la custodia recae en el padre y no se tienen noticias de la madre.

Es deseable, en todo caso, que el hijo disponga de una familia extensa, donde él pueda arrimarse. Abuelos, padrinos, tíos, primos. O bien amistades cuyas casas pueda frecuentar. Personas, en suma, muy valiosas que le sirvan de modelo para el desarrollo de su personalidad.

Dr. Paulino Castells

(*Los padres no se divorcian de sus hijos*, Editorial Aguilar, Barcelona 2009)

ENTREVISTA

▶ MONTSERRAT BARÓ

Intel·ligència límit

L'Associació Catalana d'Integració i Desenvolupament Humà (ACIDH) fa més de 15 anys que dona

resposta a les necessitats de les persones amb intel·ligència límit. És una entitat apolítica i aconfessional —varen decidir que fos així perquè tothom s'hi pogués sentir bé—, «que treballa els valors cristians i evangelitza des del testimoniatge de Jesús Ressuscitat, amb un servei de qualitat, ple de respecte i d'amor per cada persona amb un esperit de joia», afirma la Montserrat Baró, religiosa de les Germanetes de l'Assumpció, fundadora de l'ACIDH i presidenta de la fundació privada tutelar ACIDH. Divendres vinent, 28 de maig, a les 21 h, l'Escolania de Montserrat oferirà un concert en favor d'aquesta entitat a la parròquia del Corpus Christi de Barcelona.

Com treballem amb les persones amb intel·ligència límit?

Si la família és fonamental per a l'educació dels fills, encara ho és més si hi ha una persona amb aquestes característiques. Des de l'ACIDH donem suport en una doble vessant: atenció a la persona amb intel·ligència límit i suport familiar, a més d'assessorament sociojurídic, suport psicològic... El treball amb persones amb intel·ligència límit pressuposa una tasca multidisciplinària i la família és una peça insubstituïble.

I ja fa més de 15 anys que hi treballem!

Sí, portem a terme un projecte integral i d'integració per a les persones del nostre col·lectiu. Això equival a donar tots els serveis essent conscients que les necessitats d'aquestes persones són variables d'acord amb l'entorn i al llarg del seu cicle vital. Per això cada dia l'ACIDH es planteja nous reptes i nous projectes. La qualitat de vida de les persones amb discapacitat intel·lectual és la missió de l'ACIDH i ens obliga a l'optimització dels nostres serveis.

Quins projectes i quines necessitats teniu?

Necessitem crear nous llocs de treball des de la pròpia entitat, ja que hi ha dificultat d'inserir aquestes persones a les empreses —sobretot ara, amb la crisi—; malgrat tot, la nostra bugaderia està creixent i necessitem un canvi de local. També ens calen recursos per poder donar protecció jurídica a les demandes que rebem, principalment a les persones més febles.

Òscar Bardaji i Martín

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

EN PRIMERA PERSONA

Pere Torrelles Bardají és pare de família i treballa com administratiu.

Pere, com a cristià, com veus la vida de l'Església a Lleida?

Personalment, he de dir que la trobo bastant bé. El camí que anem fent aquest any a nivell diocesà té futur. Trobo que és un impuls molt fort. A la parròquia on col·laboro i participo en l'Eucaristia, que és allò que conec, tinc la impressió que hi ha una represa de la participació.

Creus que en aquesta represa hi ha fondària?

Jo crec que sí. Potser hem viscut temps amb més fredor i ara es pren consciència d'allò que és important en la vida humana, com la fe, l'esperança.

La situació de la família?

La meua experiència és que si en la família hi ha una espiritua-

litat, necessàriament repercuteix en las persones de manera molt positiva. El caliu familiar és fonamental.

I els joves?

Hem de reconèixer que l'Església n'ha perdut molts... però jo veig que n'hi ha que s'apropen novament; fins i tot n'hi ha que es comprometen en grups i consells d'alguna parròquia.

I els signes religiosos en llocs públics?

Fa anys que moltes senyores d'aquí a casa nostra portaven vels i no significava cap problema, no se li donava importància. Crec que ha de ser igual per a altres senyores d'altres cultures i religions. Una altra cosa ben diferent és el «burka». A part tot allò que pot significar per a altres cultures, penso que amagar el rostre és amagar la persona, és negar-li una personalitat i una identitat... això no és natural.

Un Congrés eucarístic

Del 27 al 30 de maig tindrà lloc a Toledo un Congrés Eucarístic Nacional amb el lema «Me acercaré al altar de Dios: la alegría de mi juventud» (Salmo 43,4).

Els Congressos Eucarístics són, en la Tradició de l'Església, una manifestació del culte a Crist en l'Eucaristia. Una Església local, aquest any la de Toledo, invita altres Esglésies locals o diòcesis, a fi d'aprofundir plegats en el misteri eucarístic. El lema expressa l'aspecte que es vol estudiar. En aquests congressos hi participen teòlegs, liturgistes, biblistes i fidels que manifesten amb llurs presències la importància de l'Eucaristia per a la vida de l'Església i, naturalment, per a la vida dels cristians.

PELEGRINATGE A LOURDES

En els «25 anys d'un projecte fet realitat»

► Divendres 25 a dilluns 28 de juny 2010

—Informacions i inscripcions, fins al 10 de juny, al telèfon 973 282 548, dimecres i dijous, de 17.30 h a 20 h. Les places d'autocars s'adjudicaran per ordre d'inscripció definitiva.

—Preus: Accueil Pelegrinatge a Lourdes

—Saint Frai (Malalts): 200 €; Hostatgeria Saint Frai (Voluntaris): 220 €; H. Florida (***) 235 €; H. Acadia (***) 235 €; H. Lys de Marie (***) 235 €. Habitacions individuals: suplement de 65 €.

—Hotels amb pensió completa (exceptuant cafès, vins i licors).

—Els joves menors de 30 anys tindran una quota reduïda de 150 €.

5 preguntes bàsiques sobre l'assignació fiscal a través del 0,7% de l'IRPF

Per què cal marcar la casella «Altres fins d'interès social»?

Perquè és un dret amb el qual atorgues el 0,7 % dels teus impostos a projectes socials.

Puc marcar més d'una casella?

Sí. Des de l'any 2000 es poden marcar les caselles «Altres fins d'interès social» i la de l'«Església», no són excloents.

A què es destinen els diners assignats a «Altres fins d'interès social»?

A ajudar les persones més desafavorides del nostre entorn i del Tercer Món.

Em suposa un cost econòmic marcar aquestes caselles?

No. En absolut.

I si no marco cap casella?

La seva assignació tributària anirà als pressupostos generals de l'Estat.

Més informació a la pàgina web: <http://www.portantos.es>

Agenda

Dilluns, 24 de maig.—A les 19.30 h, a la parròquia de Santa Maria Magdalena, curs bíblic dirigit per Mn. Pedrós.

Dissabte, 29 de maig.—De les 9.30 a les 13 h, a la Mariana, Assemblea Diocesana 2010.

Dissabte, 29 de maig.—A les 17 h, a la Catedral, Lectio divina. Presentada per Mn. Daniel Turmo.

Del 7 al 14 de juliol.—Romeria a Montserrat organitzada per la Confraria lleidatana de la Mare de Déu de Montserrat. Informació i inscripcions: 973 270 338 / 973 232 480.

31 de juliol al 8 d'agost.—Pelegrinatge a Santiago per a joves de les diòcesis catalanes. Organitzat per la pastoral de joves. Informacions i inscripcions: Delegació diocesana de joves, c/ Acadèmia, Lleida.

EL SETRILL

Pentecosta

No és fàcil parlar de l'Esperit Sant i, de fet, gairebé no se'n parla. Si observem la història de la nostra Església Catòlica llatina, constatem que els grans discursos, reflexions i temes de xerrades i conferències giren més aviat al voltant de les seves estructures constitutives: Crist fundador de l'Església, els bisbes successors dels apòstols la governen, el Papa representa a Crist i dóna garanties de veritat i certesa, etc. Però de l'Esperit, ben poca cosa.

Hem de donar molta més importància a l'Esperit, a la seva presència que anima i guia

la vida cristiana dels batejats. Si el deixem de costat i no ens sotmetem a la seva acció, i és un gran perill, l'Església es pot convertir en una organització humana més, sense cap transcendència per als homes i dones d'avui.

La festa de la Pentecosta ens recorda als cristians que el do de l'Esperit Sant es relaciona amb la mort i la resurrecció de Jesús. En l'evangeli de Joan, en el moment de la seva mort, Jesús «inclinà el cap i va lliurar l'Esperit». L'Esperit ve quan Jesús se'n va. A Pasqua, «Jesús alenà sobre els deixebles i els digué: Rebeu l'Esperit Sant». La seva missió és

ben clara i la seva presència indispensable. És Ell qui mou, anima i condueix l'obra salvadora de Jesús en la nostra història humana. De fet, és «l'alè de vida» (vegeu Gènesi 2, 7) del Déu creador. L'Esperit restaura en nosaltres la creació —si l'acollim sincerament— fent-la nova, posant-hi aquelles llavors de perdó, reconciliació, comunió, joia, llibertat... I l'Església d'això en fa la seva missió.

Josep Alexandre Baró Ania

Delegat de Mitjans de Comunicació Social del bisbat de Lleida